

щятъ си другыго който на пълво и на връме да ми плаща. Прощавамъ ти каквото имашь до сега да ми давашь, но и заповѣдамъ ти, утрѣ на часътъ да ся изнесешь отъ къщятъ ми.

Тѣзи думы бѣхъ за болнѣтъ Минкъ като грѣмъ отъ небето, тя плачеше и сгрѣщаше рѣцѣ прѣдъ домакыня, за да ѣ остави още за нѣкой день въ къщятъ си мирнѣ, и Райко и Ангелина плачахъ съ майкѣ си и моляхъ ся домакину, да ги смили; но той никакъ не ся умиловичи, но заповѣда имъ още единѣжъ, да ся изнесатъ утрѣ безъ друго. Тежко ны! рече майката, като ся обърижъ къмъ Райка и Ангелинѣ кадѣ сме дошли и отъ тука на кадѣ да свърнемъ! Ный сме така сиромаси, щото никой ни не даввува нити единѣ хрубелницѣ подъ наемъ, защото не можемъ да плащамъ!

Мила майчице! рекохъ Райко и Ангелина, не дѣй ся жали толкосъ много и нескърби; може пакъ на този широкъ свѣтъ да намѣримъ нѣкъдѣ какъвъ годѣ